

Sjećanja - naši nezaboravljeni

Suzana Jurić

Igor Rogović (28. rujna 1962. – 23. prosinca 2015.)

Igor Rogović – sin Nikole i Ružice, vrijednih i kreativnih roditelja, rođen 28. rujna 1962. u Bjelovaru, već u ranoj životnoj dobi pokazuje talent za različite sportove, a posebice za atletiku kojom se aktivno bavi trenirajući u Bjelovaru i Osijeku. Izvrsne rezultate postiže u utrkama na četiri stotine metara s preponama.

Ovakav početak životnoga puta prirodno ga usmjerava Kineziološkom fakultetu u Zagrebu, na kojemu studira i stječe zvanje profesora tjelesne kulture. Ubrzo se zapošljava u struci kao učitelj Tjelesne i zdravstvene kulture u Osnovnoj školi Mirka Pereša u Kapeli, zatim prelazi u Osnovnu školu Štefanje. Najзад, stalno zapo-

slenje dobiva u Osnovnoj školi Rovišće u kojoj ostvaruje brojne kolegijalne i prijateljske veze te odlične rezultate u radu. Sa svojim učenicima i učenicama osvaja mnogobrojna odličja na županijskoj, regionalnoj i državnoj razini, a jedan od najvećih uspjeha svakako je Državna završnica u Trogiru 2011. godine - s dječacima postiže 2. mjesto u krosu.

Igor, vrlo vješt komunikator i dobar pedagog, istodobno se angažira na mnogim poljima. Jedan je od prvih trenera plivača i neplivača bjelovarskog plivačkog kluba koji osvaja mnoge medalje na regionalnoj i državnoj razini. Također, trenira djecu kategorija mlađih kadeta i kadeta u nekadašnjem Košarkaškom klubu „Borik“ Bjelovar.

Među prvima organizira grupe za vježbanje na području Bjelovara i vodi programe desetljećima. Također, potiče vježbanje osoba starije životne dobi u Bjelovaru i Križevcima. Aktivno se bavi badmintonom, skijanjem, planinarenjem i košarkom. U svom gradu organizira školu trčanja, školu zdravog mršavljenja i školu nordijskog hodanja.

Avanturističkog duha, uvijek željan novih vizura i doživljaja s putovanja, proputovao je cijelu Europu (tek Island nije). Nemirne noge odvele su ga i na dugo putovanje u zemlju njegovih snova – Indiju – otkud svom rodnome

gradu donosi yogu i promovira je s ljubavlju. S puno energije organizira vježbaonice. Osnovao je i udrugu New Age u kojoj su se godinama provodili programi yoge, pilatesa, korektivne gimnastike te vježbanje za osobe treće životne dobi.

Igor je znao biti prijatelj. Uvijek ga je iskreno zanimalo što se događa s drugima i jesu li uistinu dobro. Znao se radovati svemu što je lijepo i pozitivno. Nije u njegovu oku bilo ni zavisti, ni prijekora, čak niti zamjeranja onima s kojima se nedavno sukobio ili vodio vatrene, dugotrajne rasprave. Već sljedećeg dana na njegovom je licu bio osmijeh - i čista pozitivna. Činilo se da živi s velikom lakoćom, bez spuštanja pogleda. Kao da ima puno manje problema od svih drugih smrtnika – ili se s njima puno bolje zna nositi.

Od Igora bi, zapravo, bilo tko među nama mogao naučiti kako živjeti s radošću koja sa sobom nosi onu dobru, toplu energiju koja ga je okruživala. Od njega bismo mogli posuditi onu sjajnu naviku čuđenja i iskrenog oduševljenja svime što je neobično, svime što je dobro. Bio je to onaj vječiti dječak u Igoru, ono istinsko i pravo srce koje je, nakon svega, uvijek jasno i čisto - ma što mu se u životu događalo. Znao je živjeti SADA, u trenutku, i učiniti ovaj svijet boljim mjestom, bar za tren.